

George Saunders alimenta les ànsies de llegir

Pastoràlia, de George Saunders

Cristina Carbonell / Diario.es

La lectura de George Saunders es converteix en l'apropiació emocional d'un món que per més aliè que sigui cau dins el lector amb una força humana ineludible. L'estil de Saunders, absolutament Saunders, és a dir, únic i singular, es modula per una imaginació que juga amb els límits de la realitat més suburbial d'una Amèrica del Nord fosca. Uns límits transgredits per una creativitat sublim que no perd mai de vista la vida que discorre per les venes dels personatges.

Així, a *Deu de desembre*, i potser buscant la distància objectiva que permet enfocar sense distorsions la vida més tangible, es barregen elements distòpics, d'una fantasia animada, amb la màxima brutor d'aquesta part baixa de la societat capitalista nord-americana. D'altra banda, el relat que dona títol a *Pastoràlia*, i un dels més brillants del recull, és una al·legoria de l'engranatge social que domina aquest món capitalista. Les mesquineses produïdes pel sistema hi són escarnides. Es despulla la vida en societat i es transforma en una ficció adreçada a uns espectadors incapaçs d'identificar-s'hi, malgrat que és el reflex de les seves pròpies misèries.

Sense intenció directa de denúncia, Saunders documenta subtilment en tots els seus relats els fils que mouen la perifèria obrera nord-americana, que malgrat les penúries viscudes, és mostrada plena d'un optimisme vital que frega la ingenuïtat. Aquests contrastos, que podrien provocar un sentiment de pena i llàstima al lector, són conduïts per Saunders cap a una ironia respectuosa que vesteix de dignitat tots els esforços dels personatges per viure, encara que sigui amb les poques eines de què disposen. Experiències que des de la distància objectiva podrien ser vistes com a miserables i repudiables configuren, en canvi, un retrat tan clarividenc que reben un mig somriure d'empatia del lector.

Els relats que comprenen tant *Pastoràlia* com *Deu de desembre* —publicat també per Edicions de 1984 a finals de l'any passat— calen perquè rellisquen per una superfície plana fins a caure en les profunditats de la societat que ens circumval·la. I això passa sovint, tant des dels diàlegs com per mitjà de monòlegs, perquè ens veiem abocats directament dins el cervell dels personatges amb una naturalitat extrema. Malgrat que les versions poden divergir dels nostres referents més propers, i encara que se'ns presentin tan llunyanes per mitjà de la distopia o la distorsió dels elements referencials, les històries ens ressonen tant que és impossible no abraçar-les.

L'estil, fidel a la intenció, dibuixa una vida bategant, amb un dinamisme i una originalitat que alimenten les ànsies de llegir més Saunders i més literatura de la bona. I, segurament, queda confirmada l'afirmació feta pel New York Times que *Deu de desembre* va ser un dels millors llibres publicats el 2013.

Cal afegir-hi, a més, que la feina del traductor, Yannick Garcia, fa justícia a l'excel·lència de l'autor.

Benvingut, doncs, Mr. Saunders!

